

Puhvelikoirat

Lawrence M. Schoen

Suomentanut Katja Rosvall

Viimeinen asia mielessäni oli joutua pidätetyksi pari päivää ennen Maahan paluutani. Olin työskennellyt Hauvelissa, Gibrählin avaruussataman ainoassa cocktailbaarissa, viimeiset kolme ja puoli viikkoa. Sopimukseni edellytti kahta show'ta illassa sekä ylimääräistä matineaa lauantaisin. Sunnuntaisin minulla oli vapaata. Gibrählin päivä on niin lähellä kahtakymmentäneljää tuntia että eron laskeminen olisi saivartelua, mutta viikossa niitä on kahdeksan seitsemän sijasta. Agenttini Maassa ei ollut vaivautunut tutkimaan ylimääräisen päivän ongelmaa ennen kuin järjesti minulle sopimuksen jonka mukaan minulla oli viikkopalkka. Se merkitsi sitä, että gibrantain vaaditut show't olivat kylkiäisiä; sama työ muttei yhtään rahaa.

Ulkopuolella oleva katos julisti "HÄMMÄSTYTTÄVÄ CONROY, HYPNOOSIN MESTARI" ja kierrätti kirkkaiden värisävyjen valtavaa valikoimaa yrittäen räikeästi pysyä silmiinpistäväenä. Se toimi. Pienimmät yleisöni olivat kohtuullisia, ja suuret täyttivät koko paikan. Gibrählin tapaiset esiintymispaikat janoavat aina minkäläistä viihdykettä tahansa, ja esiintyvä hypnotisoija voi ansaita mukavasti.

Kaikki yleisöni ihmiset olivat Gibrähllä samasta syystä. Jokainen heistä oli jotenkin mukana puhvelikoirakaupassa. Buffalitot olivat Gibrählin ainoa luonnonvara, ainoa hyödyke, joka - suorasti tai epäsuorasti - toi tänne väkeä. Tämä oli siirtokuntamaailma, eikä siirtokunta ollut meidän. Gibrähl kuului arconeille, ja ihmisten läsnäolo oli rajoittunut yhteen neliökilometrin kokoiseen tukikohtaan. Arconit laativat säännöt, ja niin kauan kuin heillä oli jotakin jota Maa halusi, me noudatimme niitä kuin kiltit pikku ihmiset. Minkä vuoksi minä jouduin pidätetyksi.

Aikaisemmin samana päivänä arconit olivat pidättäneet puhvelikoiralähetin salakuljetusyrityksen vuoksi. Maan konsulaatti väitti, että kyseessä oli varmasti ollut byrokraattinen munaus, mutta arconien totuudenmukaisuutta koskevat psyykkiset kyvyt ovat rajalliset, joten he päätyivät toisenlaiseen johtopäätökseen. Arconien oikeus on yhtä nopea kuin ehdotonkin. Asia oli käsitelty oikeudessa sekä mies tuomittu ja teloitettu ennen päiväshow'ni loppua.

Kaikki tarvitsivat jotakin muuta ajateltavaa, joten kävi miten kävi, minä sain kelvata. Aloitin muutamalla vitsillä lievittääkseni jännitystä ja saadakseni yleisön tuntemaan olonsa mukavaksi. Hypnotisoijan näkeminen, vaikka viihteenäkin, tapaa hermostuttaa joitakin, aivan kuin voisin vain kulmakarvaani kohottamalla saada miehet paljastamaan synkimmät salaisuutensa tai naiset heittäytymään syliini. Kunpa vain. Sanotaan, että vuosisatoja sitten Anton Mesmer pystyi sellaiseen. Todennäköisemmin hänellä oli vain parempi agentti kuin minulla. Minä taas tarvitsin vakuuttavaa suostuttelua ja kokonaiset viisi minuuttia suhteellista hiljaisuutta, puhumattakaan odottavasta autosta, ellei homma toiminut. Hypnoottinen kiristys ja viettely olivat hyvää videomateriaalia, mutta tosielämässä käsikirjoituksessa pysyminen oli

paljon turvallisempaa. Ei sillä, ettenkö koskaan puuhastelisi tai pelehtisi, en vain koskaan show'n aikana. Sen jälkeen, se on sitten eri asia. Esiintyessäni asetan aina jälkihypnoottisen takaoven; ei koskaan tiedä, milloin sellaista saattaa tarvita. Jopa viikon kuluttua voin kuiskata maagisen avainlausekkeen ja presto, kohde on transsissa ja verrattoman avoin suggestiolle. En voi sanoa muuta kuin että rakastan työtäni.

Sinä iltana paikalla oli useita pöydällisiä arconeita, aivan kuten kaikissa esityksissäni. Viisikymmentä show'ta, eikä yksikään ollut koskaan nauranut, ei edes hymyillyt. Ja he osasivat hymyillä, olin siitä varsin varma. Arconit näyttävät pitkiltä, venähtäneiltä ihmisiltä, aivan kuin kuvajaiselta tivolin peilitalon peilissä. Heidän ihonväriinsä vaihtelee erilaisissa valkoisen sävyissä, munankuorenvalkoisesta luonnonvalkoiseen, ja heidän karvoituksensa on yleensä sarjakuvasankarien sinimustaa. Heillä on suu ja huulet ja hampaat, ja tietäkseni he käyttävät niitä kaikkiin samoihin asioihin kuin mekin, mutten ollut koskaan nähnyt heidän hymyilevän. Kyse ei ollut siitä, etteivätkö he olisi nauttineet show'sta, he eivät vain ymmärtäneet sitä. Se johtui heidän totuusvaistostaan. Arconit tietävät aina, kerrotaanko heille totuus vai ei. Keskenään he eivät koskaan valehtele; he eivät yksinkertaisesti voi. Se on pikkujuttu, mutta kun alkaa pohtia asiaa tarkemmin, huomaa miten täynnä huijauksia ihmiskunnan historia on.

Arconien yhteiskunnassa ei ole lähes ollenkaan rikollisuutta. Onhan heillä tietysti intohimorikoksia kuten meilläkin, mutta kaikki ennakkoon suunniteltu tukahdutetaan alkuunsa, kun paikallinen tuomari kysyy, tekikö epäilty sen. Valehtelemisen käsite ilmeni arconeille vasta sen jälkeen, kun he olivat alkaneet käydä kauppaa ihmisten kanssa. Heistä se on kiehtovaa, täysin eriskummallista. Sama kuin tietäisi miten kidukset toimivat, se on mukavan turvallinen ja objektiivinen tieto, joka ei päde itseen, mutta joka silti tarjoaa mielenkiintoisia teoreettisia mahdollisuuksia.

Varsin monet arconit arvostivat kovasti sitä, että näkivät hypnotisoijan saavan väen uskomaan asioita, jotka eivät selvästikään olleet totta. He olivat tulleet joukoittain ihmisten alueelle katsomaan esityksiäni joka ilta saapumiseni jälkeen. Kahtena ensimmäisenä iltana kutsuin muutaman lavalle. He menivät transsiin aivan kuten ihmisetkin. Minulla ei ollut mitään vaikeuksia saada heidät kotkottamaan kuin kanat, mutta he eivät pystyneet hyväksymään suggestiota, joka soti heidän objektiivista todellisuuskäsitystään vastaan. He eivät pystyneet uskomaan muuttuneensa todella kanoiksi. Ei mielikuvitusta, jalat täysin maassa. Ennen kaikkea he tekivät show'sta tylsän, joten lakkasin ottamasta heitä vapaaehtoisiksi.

Olin siis esittämässä tavallista show'tani pestini viimeisellä viikolla. Kymmenen minuutin kuluttua lavalla oli kanssani kaksi nuorta sihteeriä, vanhemmanpuoleinen pankin lainavirkailija sekä keski-ikäinen vartija, ja kaikki olivat syvässä transsissa. Olin kertonut sihteereille, että he olivat arconidiplomaatteja, ja käskenyt heidän selittää arconien suunnitelman ihmisten sivistämiseksi. Moista ei tietenkään ollut olemassa, mutta kumpikaan sihteeri/diplomaatti ei tiennyt sitä, joten he kehittivät ja selittivät hyvin vilpittömästi kaikenlaista keksittyä soopaa yleisön ihmisosan ulvoessa naurusta.

Sihteerit päättivät esitelmänsä ja saivat myrskyisät suosionosoitukset yleisön ihmisiltä. Kiitin heitä ja saatoin heidät takaisin lavalla oleville tuoleilleen, joiden olin jo vakuuttanut heille muodostavan arconien ylellisen Maan-suurlähetystön. Palautin heidät syvään transsiin. He olivat tehneet hyvää työtä, yllättävän originaalia ja kekseliästä, ja yleisö pidätteli henkeään odottaessaan jatkoa. Käännyin vartijan puoleen, ja iskettyäni silmää ja virnistettyäni yleisölle aloin antaa naiselle ohjeita.

"Kermatoffee Melpomene", kuiskasin hänelle käyttäen avainlausekettä, jonka olin show'n alussa istuttanut hänen mieleensä. Hänen olemuksensa muuttui, ei niinkään asennon vaan asenteen suhteen. Vaikka hän olikin täysin rentoutunut, hän oli nyt lähes tuskallisen

tarkkaavainen. Käännyin taas yleisön puoleen ja viittasin heille, aivan kuin kutsuen heidät mukaan pilaan.

"Sinä olet syntyperäinen gibrahililainen", sanoin lavaäänelläni, joka oli pelkkiä lämpimiä sävyjä ja jylisevää sointuvuutta. "Olet älykäs ja ilmaisutaitoinen, sivistynyt ja urbaani." Vartija istui suoremassa tuolissaan, kasvojen ilme hillittynä ja itsevarmana, silmät yhä kiinni. "Haluaisin sinun kertovan meille Gibrahlista omasta ainutlaatuisesta näkökulmastasi, jos sopii. Kävisikö se?"

Nainen nyökkäsi, nuolaisi huuliaan, ja kohotti toista kättään eleeseen.

"Hienoa. Aloitat kun olen laskenut kolmeen", sanoin. "Ai niin, vielä yksi asia. Et ole ihminen, olet puhvelikoira. Yksi... Kaksi..."

"SEIS!" Arconi erään takapöydän ääressä oli noussut seisomaan. Tunnistin hänet. Hän oli oikea vakituinen; hän oli tullut ainakin yhteen show'huni joka päivä saavuttuani, istunut aina samassa pöydässä ja katsellut aina lumoutuneena. Hän oli jopa ollut vapaaehtoinen, ja varsin hyvä koehenkilö arconiksi. Hänen nimensä oli Loyoka, ja hän seisoj osoittaen minua aseella. Suurin osa yleisöstä nauroi luullen sen kuuluvan esitykseen. Minä tiesin paremmin.

"Kaikki lavalla olevat ovat pidätettyjä", hän jatkoi. "Älkää liikkuko. Tehkää yhteistyötä niin teille ei satu mitään."

Loyoka tuli lavan luo ja nousi sille vaivattomasti pitkällä pitkällä jaloillaan. Olin jäähmettynyt heti nähdessäni hänen lasertähtäimensä välähdyksen. Hän lähestyi vartijaa, kyykistyi samalle tasolle ja kysyi: "Oletko sinä puhvelikoira?"

Yleisön joukosta kuului naurua; useimmat luulivat yhä arconin kuuluvan esitykseen. Nainen ei vastannut. Hän ei voinut vastata. Ainoa ääni jonka hän pystyi sillä hetkellä kuulemaan oli minun ääneni. Loyoka huomasi tämän varsin pian ja kääntyi minun puoleeni. "Miksei hän puhu mitään? Annoit ymmärtää, että hän on ilmaisutaitoinen."

"En ole laskenut loppuun asti", sanoin. "Hän ei seuraa ohjeitaan ennen kuin lasken loppuun asti."

"Kolme!" sanoi arconi katse vartijaan kiinnittyneenä. Mitään ei tapahtunut. Lisää tirskahtuksia yleisön joukosta. "Sano sinä se", hän sanoi minulle päätään kääntämättä.

"Kolme", henkäisin, ja vartija avasi silmänsä, hymyili iloisesti, ja nyökkäsi kohti vain joidenkin senttien päässä olevan arconin naamaa.

"Oletko sinä puhvelikoira?" toisti Loyoka.

"Hyvänen aika, olen toki", sanoi vartija. "Synnyin täällä Gibrahililla, ja sanonpa vain, ettei elämä ole täällä helppoa. On ihme, että olen täällä ollenkaan. Olen nähnyt teidän arconien kuljettavan kaikki pentuetoiverini ja kaikki lapsuudenystäväni muille planeetoille. Julkeaa, todellakin julkeaa."

Hän jaaritteli ja jaaritteli sepittäen itselleen täydellisen historian muukalaisolentona jonka aivot eivät olleet saksanpähkinää suuremmat. Arconin leuka loksautti alemmas ja alemmas hänen kuunnellessaan ja hänen psyykkisen vaistonsa vakuuttaessa hänelle, että ihminen uskoi joka sanan, että ulkomuodostaan huolimatta tämä oli puhvelikoira.

Kymmenen minuuttia myöhemmin olin arconien huostassa ja istuin pidätysseissä. Neljä vapaaehtoistani eivät olleet enää transsissa ja tietääkseni viranomaiset olivat "pidättäneet" heidät samalla tavoin. Aurinkokuntien välinen viisumini oli takavarikoitu. Hauveli oli suljettu tutkimusten ajaksi. Sen johtoporras teki agentilleni valituksen ja nosti kanteen tähtienvälistä lavaesiintyjien ammattiliittoa vastaan. Ei ole toista showbisneksen kaltaista, etenkin boikotoinnin suhteen. Vaikka selviytyisinkin nykyisestä pinteestäni, olisi erittäin epätodennäköistä että pystyisin saamaan enää työtä mistään Maan ulkopuolelta. Tällä hetkellä se oli kuitenkin ongelmistani pienin.

Tunnit kuluivat. Vietin pari ensimmäistä kertaamalla show'ta mielessäni uudestaan ja uudestaan yrittäen keksiä mikä oli suututtanut arconit. En keksinyt mitään. Torkahtelin, ja säpsähdin täysin hereille kun sellini ovi lopulta avautui ja Loyoka astui sisään kahden muun arconin kanssa, jokainen matalaa jakkaraa raahaten. He istuutuivat jakkaroille, jalat lattialla, pitkät jalat koukussa, polvet hartioiden tasalla. Näin he olivat samalla silmäkorkeudella kanssani punkallani istuessani. He tuijottivat tarkkaavaisesti, kaikki kolme.

"Kertokaa meille... valhe", sanoi oikealla puolellani istuva.

"Valhe?" kysyin. Katseeni siirtyi yksistä vakavista kasvoista toiseen. Heidän silmänsä näyttivät aivan ihmisen silmiltä, mikä ei ollut lohdullista.

"Niin, Mr Conroy, kertokaa meille jotakin, jonka ette usko olevan totta. Tehkää niin nyt", hän sanoi.

Ajatukseni karkasivat. Pystyin ajattelemaan vain keskeytettyä show'ta.

"Minä olen arconidiplomaatti", sanoin. "Minulla on suunnitelma ihmisten sivistämiseksi."

Kaksi tulokasta rypisti tälle kulmiaan. Loyoka tunnisti repliikin illan show'sta ja hänen suupielensä kääntyivät aavistuksen verran ylöspäin. He osasivat hymyillä.

"Te valehtelette", sanoi vasemmalla istuva ja rypisti kulmiaan vieläkin enemmän.

"Käskitte minun valehdella." Kohautin olkiani.

"Niin, ja me tiedämme että valehtelette. Esityksessänne käskette muiden ihmisten tehdä asioita. Nämä asiat eivät ole valheita."

Pudistin päätäni. "Olen pahoillani, en yritä olla hankala, mutta en todellakaan käsitä mihin tähtäätte."

"Oletteko te salakuljettaja, Mr Conroy?" kysyi Loyoka.

"Olenko minä mikä?"

"Oletteko te puhvelikoirien salakuljettaja? Olkaa hyvä ja vastatkaa 'kyllä' tai 'ei'."

"Ei!" sanoin kasvavan pelon vallassa.

"Mutta muutitte sen naisen,..." Loyoka vilkaisi pientä muistikirjaa, "Carla Espinozan, puhvelikoiraksi. Se oli totta. Näin sen hänen mielessään."

"Mutta eihän hän ollut oikeasti puhvelikoira!" virnistin. Tämä koko juttu oli jonkinlainen vitsi, vai mitä? Jähmetyin. He näyttivät haudanvakavilta.

"Hän oli. Näin itse totuuden. Hän oli puhvelikoira. Rekisteröimätön puhvelikoira, Mr Conroy." Sitten hänkin rypisti kulmiaan ja täydensi kolmikon. "Ymmärrätkö tämän rikoksen vakavuuden? Väitetään, että yritätte viedä Maahan varastetun ja lisääntymiskykyisen puhvelikoiran."

Minua huimasi. Puhvelikoirat olivat yksi Gibrahlin harvoista kotoperäisistä elämänmuodoista ja ne poikkesivat kaikesta muusta tunnetussa avaruudessa. Ne muistuttivat hämmästyttävästi amerikkalaisia biisoneita yhden viideskymmenesosan mittakaavassa. Ne olivat hellyttäviä otuksia, joilla oli pörröinen pää ja pikkuinen sininen kieli, joka näkyi kun ne mäkättivät. Ne pystyivät syömään mitä tahansa, aivan mitä tahansa, ja kukoistamaan. Ja mikä oli kaikkein hämmästyttävintä, ne piereskelivät valtavia määriä kahdenarvoista happea, minkä ansiosta ne olivat uskomattoman hyödyllisiä maankaltaistajille. Puhumattakaan siitä huomattavasta lovesta, jonka ne saivat aikaan koti-Maan maantäyttö- ja myrkykaatopaikkojen ongelmiin. Minä tahansa iltana Hauvelin yleisöstä täysi neljännes oli lähettejä, joiden oli määrä palata Maahan seuraavalla aluksella ohut siirtolupakansio toisessa kainalossa ja puhvelikoira tungettuna toiseen. Arconit säätelivät otusten ainoa lähettä ja veivät niitä planeetalta lisääntymiskyvyttöminä kymmenellä miljoonalla krediitillä päältä. Tällä hinnalla pikkukavereiden salakuljettamisesta oli tullut varsin houkuttelevaa, ja useita steriilejä pentuja oli varastettu. Ei ollut yllättävää, että arconien hallitus reagoi osoittamalla voimakkaita ennakkoluuloja. Epäilyskin mustan pörssin puhvelikoiriin sekaantumisesta saattoi aiheuttaa kuolemantuomion. Olin syvällä puhvelinpapanoissa.

"Mutta ei hän ollut puhvelikoira", protestoin nousten puolittain punkalta. "Ei ollut, ei fyysisesti."

Loyoka asetti kätensä olalleni ja painoi minut takaisin alas. "Tiedän mitä näin hänen mielessään. Hän oli puhvelikoira. Gibrahlilla ihminen, jolla on hallussaan puhvelikoira on joko salakuljettaja tai lähetti. Näen totuuden mielessänne, Mr Conroy. Te ette ole salakuljettaja."

Hän vaikeni ja katsoi kumppaneitaan kummallakin puolellaan. Äänetön vahvistus välittyi kaikkien kolmen kesken ja he nousivat seisomaan.

"Tämä kaikki huolettaa meitä kovasti, Mr Conroy. Otamme rikoksen epäilykin hyvin vakavasti. Odottaessanne olemme suorittaneet täyden etsinnän kaikissa rekisteröidyissä laitoksissa. Yksikään ei ole ilmoittanut eläimiä puuttuvan; teitä ei syytetä varkaudesta. Ainoa syy siihen, ettei teitä ole asetettu syyteeseen ja tuomittu jäljelle jääneen syytöksen vuoksi on se, että Carla Espinoza on lisääntymiskyvytön."

Juttu kävi vain oudommaksi ja oudommaksi. "Mistä te sen tiedätte?" kysyin.

Loyoka tuskin vilkaisikaan minua. "Tutkimme hänet perin pohjin. Jokainen ihminen, jonka hallussa on lisääntymiskykyinen puhvelikoira, syyllistyy välittömästi kuolemalla rangaistavaan rikokseen. Mutta kuten sanoin, Carla Espinoza ei kykene hedelmöittymään. Laillistetut lähetit saavat viedä planeetalta lisääntymiskyvyttömiä puhvelikoiria. Niinpä jäljellä on enää papereiden selvittäminen. Olemme jo merkinneet Carla Espinozan ja kirjoittaneet asiaankuuluvat paperit lupaanne varten."

Toinen kahdesta muusta arconista antoi minulle muistikirjan ja kynän. Vilkaisin tekstiä ja allekirjoitin. He olivat siirtäneet suurimman osan Gibrahlilla ansaitsemistani varoista tililtäni ja varanneet pidätysoikeuden tulevasta ansioistani kaksi kertaa suurempaan summaan kattaakseen

lupamaksuni. Olin nyt rekisteröity lähetti.

"Onneksi olkoon, Mr Conroy. Olette nyt hankkinut puhvelikoiran maksamatta tavallista kymmenen miljoonan krediitin summaa." Hänen äänessään ei ollut hiukkaakaan sarkasmia. Hän todella tarkoitti sitä.

"Mutta eihän hän ole puhvelikoira, vai mitä?" sanoin. "Hän ei ole enää transsissa, hän tietää kuka on."

Kaikki kolme arconia rypistivät kulmiaan ja liikehtivät hermostuneesti. Kaksi muuta lähtivät ja veivät jakkarat mukanaan jättäen Loyokan sanomaan muutaman läksiäissan. "Myönnämme, että kyvyissänne on paljon sellaista jota me emme ymmärrä", hän sanoi. "Vaikka minulle on selvää, että tämäniltainen koehenkilönne tiesi olevansa puhvelikoira, on yhtä lailla selvää että jollakin tapaa hän ei sitä ollut. Tämä on meille uutta, Mr Conroy. Me pidämme teitä tarkasti silmällä vierailunne loppuajan. Neuvoisin teitä olemaan hyvin varovainen.

"Olette nyt vapaa lähtemään", hän sanoi pitäen ovea auki minua varten. "Puhukaa vastaanottotiskin virkailijalle. Hän palauttaa viisuminne ja antaa teille paperikopiot luvistanne. Voitte ottaa myös Carla Espinozan sieltä mukaanne." Hän osoitti oikealle ja lähetti minut matkoihini. Itse hän suuntasi vasemmalle ja katosi käytävän mutkan taakse.

Carla Espinoza istui aulassa yhteenliitettyjen tuolien rivin yhdellä istuimella. Hän oli kalpeahko mutta vaikutti muuten vahingoittumattomalta. Hänen vasemmasta korvastaan roikkui kaksisenttinen, kirkkaanpunaisesta muovista tehty kiekko. Hänet oli merkitty kuljetusta varten. Hänen kasvoillaan oli vihainen ilme, joka oli ensin hajanainen mutta keskittyi sitten hänen nähdessään minun lähestyvän. Aloin pyydellä anteeksi heti kun olin kuulomatkan päässä.

"Neiti Espinoza, Carla, olkaa niin kiltti, olen todella pahoillani. Minulla ei ollut aavistustakaan, että näin voisi tapahtua, uskokaa minua."

Hän nousi jaloilleen ja tuijotti minua vihaisesti. Hän oli minua päätä lyhyempi ja kaksikymmentä vuotta vanhempi. Minulla ei ollut epäilystäkään siitä, etteikö hän olisi viettänyt suurinta osaa siitä ajasta poukkoilemalla yhdestä vartijan toimesta toiseen. Hän oli ainakin kymmenen kiloa minua painavampi, ja kaikki siitä oli lihasta. Hänen katseensa teki selväksi, että hän olisi voinut hakata minusta ilmat pihalle hikoamatta.

Hänen kätensä kohosivat ja nykivät hänen korvalehteään sekä muovista merkkiä. Se avautui ja hän heitti sillä minua. "Jos tämä olisi Maa, minä haastaisin oikeuteen sinut sekä kolme seuraavaa sukupolveasi ja vaatisin korvauksena kaiken minkä omistat", hän sanoi. "Sinulla on onnea, sillä arconit eivät salli täällä asianajajia."

Sieppasin merkin ja laitoin sen taskuuni. Se oli kallis matkamuisto. Ojensin hänelle krediittisiruni. "Siinä ei ole paljon jäljellä, mutta pitäkää hyvänänne. He ottivat suurimman osan kattaakseen lupamaksut."

"Lupamaksut?" hän sanoi.

Hymyilin vaisusti. "He päättelivät, että koska hallussani oli puhvelikoira ja koska en ollut salakuljettaja, niin minun oli sitten oltava lähetti, ja he laskuttivat minua sen mukaan."

Hänen vihansa suli pois tämän vuoksi ja hän nauroi. Hän oli ollut Gibrahilla tarpeeksi kauan tietääkseen, miten kallis lähetin lupa oli. Se tuntui riittävän hänelle. Hän laittoi krediittisiruni taskuunsa. "Annan tämän olla", hän sanoi, "olettaen etten näe sinua enää. Muuten aion repiä sinuun uuden reiän. Satuttaisin sinua niin, että tyhjiökävely vaikuttaisi tervetulleelta helpotukselta. Onko selvä?"

Nyökkäsin, ja yritin kovasti olla kavahtamatta. Hän mittasi minua vielä kerran katseellaan ja marssi ulos. Aulan takaosassa tiskin takana istuva virkailija oli katsellut näytöstä sanaakaan sanomatta. Hän näytti kalpealta jopa arconiksi. Ja miksei olisi näyttänyt? Hän oli kuullut Carla Espinozan joka sanan ja tiesi kaiken olevan totta. Hain paperikopioni ja lähdin.

Päätellen Gibrahlin kelmeän tähden sijainnista korkealla taivaalla oli lähes keskipäivä. Minulla ei ollut mitään tekemistä, ei rahaa kulutettavana, ja alukseni takaisin Maahan lähtisi vasta kokonaisen päivän kuluttua. Aloin kulkea takaisin kohti varsinaista avaruussatamaa toivoen onnistuvani pummaamaan aterian ja yösjän vastineeksi muutamasta hypnoottisesta seuraleikistä, kun piinallisen uuteen pukuun pukeutunut mies ilmestyi rinnalleni. Ensimmäinen ajatukseni oli, että Hauvelin johtaja halusi päästä minuun käsiksi, mutta heppu oli liian pieni kätyriksi, liian siisti. Hän oli hienostuneen näköinen, huoliteltu, hopealusikka suussa syntyneen arkkityyppi, jolla oli epäilemättä kauppatieteiden maisterin paperit jonkin arvostetun ja perinteikkään yliopiston online-koulutusohjelmasta. Minä en ole kova kaveri, mutta minuun verrattuna hän oli nössö.

Kului hetki ennen kuin tunnistin hänet eräästä show'stani. Olin hypnotisoinut hänet. Hän oli yritystyyppiä, välikäsi puhvelikoirien siirtämisessä Maan liikeyhtymille. Hän oli ollut Hauvelissa avausshow'ssani suuremman, muista pukumiehistä ja mahdollisista asiakkaista koostuvan seurueen mukana. Olin hypnotisoinut puolet ihmisistä heidän pöydässään. Asiakkaat olivat viihtyneet loistavasti ja tämä kaveri oli järjestänyt anteliaan tipin osoittaakseen arvostustaan. Jo pienikin osuus Gibrahlin puhvelikoirakaupasta merkitsi valtavia määriä käteistä. Hänellä oli varaa antaa suuria tippejä ja pukeutua uusiin pukuihin.

"Mr Conroy", sanoi tipin antaja, "pyydän anteeksi että otan teihin yhteyttä näin karkealla tavalla, mutta on todella tärkeää, että pääsen puhumaan kanssanne. Minulla on ehdotus."

Juuri kun kuvittelee, etteivät asiat voi enää mennä pahemmiksi, yhtiöiden keinottelijat ilmestyvät paikalle. "Olen pahoillani, mutta olen väsynyt ja nälkäinen eikä minua tosiaankaan kiinnosta se mitä sitten myyttekin", sanoin.

Hän ei luovuttanut. "Mr Conroy, minun nimeni on Jensen. Olkaa niin hyvä ja kuunnelkaa minua. Voisimme ottaa mukavan pöydän Preeriaista. Minä tietenkin tarjoan. Voitte syödä hyvän aterian, rentoutua, ja ellette ehdotukseni kuultuanne ole vielääkään kiinnostunut, no, se siitä sitten."

Tämä pysäytti minut. Preeria oli Gibrahlin ainoa viiden tähden ravintola, mikä antoi sille kahden tähden etumatkan verrattuna kaikkeen muuhun tässä kilometrin kokoisessa kaupungissa. Pelkästään alkupalat olisivat tehneet selvää viikon palkastani. Ujutin käteni hänen hartioidensa ympärille ja sain aikaan väsyneen hymyn. "Mr Jensen, jos tarjoatte lounaan, olen pelkkänä korvana."

Hän näytti helpottuneelta ja saattoi minut Preeriaan. Hovimestari varusti minut asiaankuuluvalla pikkutakilla ja pian istuin tyylikkään pöydän ääressä nauttimassa amuse-gueulea johon kuului ranskankermalla, lohella ja kaviaarilla täytettyjä perunasarvia sekä siemailemassa hienointa viiniä, jonka olin koskaan pystynyt kuvittelemaan. Huoleni haihtuivat, mutta pidin isäntääni visusti silmällä. Hänen myyntipuheensa oli kohta tulossa.

Lupauksensa mukaisesti hän antoi minun tehdä oloni mukavaksi ennen kuin alkoi esitellä ehdotustaan. Olin käynyt käsiksi ensimmäiseen ruokalajiin - mustasilmäpapuja antiloopinkateenkorvien, sienien ja villivadelmien kera - kun hän laitto kätensä rintataskuunsa ja veti sieltä muistikirjan.

"Mr Conroy, sallikaa minun puhua suoraan. Esimieheni Wada Consortiumissa ovat tietoisia äskettäisestä huonosta onnestanne sekä olosuhteista, joiden vuoksi jouduitte tähän tilanteeseen täysin ilman omaa syytänne. Me haluaisimme auttaa, jos sallitte. Haluamme palkata teidät."

Olin vähällä tikahtua viiniini, kun hän sanoi sen. Laskin lasini pöydälle ja pyyhin suupieleni lautasliinallani. "Tarvitsetteko te hypnotisoijaa, Mr Jensen?" sanoin.

"Emme, Mr Conroy, tarvitsemme lähettä. Edustamamme yhtiön on määrä siirtää kolmekymmentäkaksi puhvelikoiraa pois Gibrahililta huomispäivän aluksella. Ne on kaikki jo myyty, ja olemme taanneet niiden toimituksen. Arconihallitus sallii vain yhden puhvelikoiran lähettä kohti, ja tällä hetkellä meillä on vain kolmekymmentäyksi lähettä käytettävissämme."

Rypistin ymmälläni kulmiani. "Miksi sitten olette järjestäneet kolmenkymmenen kahden buffaliton kuljetuksen?" Laitoin suuhuni uuden haarukallisen kateenkorvia.

Jensen huokaisi. "Koska eiliseen iltapäivään asti meillä oli kolmekymmentäkaksi lähettä, Mr Conroy."

Muistin, että salakuljettaja oli teloitettu suurin piirtein samaan aikaan. Laskin haarukani. Ruokahaluni katosi. Se kolmaskymmenestoinen pentu oli kymmenen miljoonan krediitin arvoinen jollekulle Maassa, ja rangaistus toimituksen epäonnistumisesta maksaisi Jensenin yhtiölle ainakin puolet siitä.

"Minä olen hypnotisoija. En tiedä paljoakaan puhvelikoirista tai lähettinä toimimisesta", sanoin.

"Tiedettävää ei ole paljon, Mr Conroy. Itse puhvelikoirat tarvitsevat hyvin vähän huolenpitoa. Lähetti ainoastaan kantaa eläimen alukseen ja pysyy hytissä sen luona. Maahan matkaamisen ajan valvotte vain huoneen ilmansäätimiä estääksenne hapen liiallisen keräytymisen. Perillä kannatte sen pois aluksesta. Olen varma, että tämä on kykyjenne rajoissa."

"Miksette hanki lupia jollekin toiselle?" kysyin.

"Luvan hakeminen kestää viisi vuotta, Mr Conroy. Olemme suoraan sanottuna ällistyneitä siitä, että olette saaneet sellaisen, muttemme aseta sitä kyseenalaiseksi. Jostakin syystä arconit pitävät teitä nyt lähettinä, eikä meidän tarvitse miellyttää ketään muuta saadaksemme sen kolmannenkymmenentoisen puhvelikoiran Maahan."

Hän liu'utti muistikirjan pöydän yli. Sopimus hohti silmissäni. "Olen valmis tarjoamaan teille sadantuhannen krediitin korvauksen, jos toimitte lähettinämme."

Se oli paljon rahaa, erityisesti koska olin rahaton ja pian mustalla listalla. Mutta kuitenkin...

"Onko se lähetin normaali palkka?" Hän nyökkäsi. Pysähdyin hetkeksi teeskennellen lukevani sopimusta kaivellessani muistiani palauttaakseni mieleeni sen aivan ensimmäisen

Gibrahlilla pitämäni esityksen. Katsoin lautasellani olevia kateenkorvia ja muistin. Tulista egyptiläistä. Nojauduin eteenpäin ja kuiskasin "Jalape—o Osiris".

Jensen lysähti tuolillaan silmät suljettuina. Kurkotin käteni hänen takkinsa sisään ja löysin hänen lompakkonsa. Selasin sitä ja tarkistin hänen yhtiöhenkilökorttinsa selvittääkseni hänen etunimensä sekä edustus- ja henkilökohtaisen krediittisirunsa varat. Kenillä oli paljon krediittejä käytettävissään.

"Kuuletko minua, Ken?"

"Kyllä kuulen."

"Hyvä. Olemme oikein hyviä ystäviä, kuten tiedät. Kerromme toisillemme kaiken. Välillämme ei ole salaisuuksia, Ken. Ei mitään salaisuuksia. Ymmärrätkö?"

"Ymmärrän", hän mutisi.

"Kerropa, mikä on lähetin normaali palkka? Sellaisen, joka kuljettaa puhvelikoiran Gibrahlilta Maahan yhtiösi leivissä?"

"Viisisataatuhatta krediittiä", hän sanoi. Ei pienintäkään epäröintiä.

"Ja silti tarjosit minulle siitä vain viidesosan, Ken. Niinkö ystävää kohdellaan? Miksi teit niin?"

Jensen kohautti olkiaan ja näytti nolostuneelta, vaikka hänen silmänsä olivatkin kiinni. "Ajattelimme, ettet tietäisi muusta ja olisit niin pulassa, että hyväksyisit satakin."

"Olet varmaan oikeassa, Ken. Tämä ei ole ollut minun päiväni. Mutta nyt näyttää jo paremmalta. Kun lasken kolmeen, sinä muutat mielesi, Ken. Päätät, ettet oikeastaan halua vedättää minua sillä tavoin. Ymmärrät, että minä pelastan nahkasi, ja kirjoitat tämän sopimuksen uudestaan täydelle viidensadan tuhannen summalle. Sekä annat kylkiäisiksi edustustilisi krediittisirun, jotta minulla on hiukan käyttörahaa lähtöni asti. Ymmärrätkö?"

"Kyllä, minä ymmärrän."

Palautin hänen lompakkonsa oikealle paikalleen, nojauduin taaksepäin ja laskin kolmeen. Ken Jensen räpyytti nopeasti silmiään ja suoristautui käyttäytyen kuin mies joka oli torkahtanut hetkeksi ja katselee sitten ympärilleen nähdäkseen huomasiko kukaan. Tuijotin muistikirjaa teeskennellen tutkivani sopimusta päätäni pudistellen. "En oikein tiedä..."

"Antakaapa se takaisin", hän sanoi. "Uskon voivani saada sopimuksen kuulostamaan paremmalta. Auttaisitte todella meidät pinteestä, joten miksemme sanoisi vaikka viisisataatuhatta?" Hän teki muutokset sopimukseen ja liu'utti sen takaisin minulle. Hänen edustustilinsä krediittisiru oli muistikirjan päällä.

"Mr Jensen, teillä on lähetti." Ilme pöydän toisella puolella kuvasti helpotusta ja tyytyväisyyttä. Yritin kovasti estää kasvojeni näyttämästä samoja tunteita. Jensen jätti minut nauttimaan loppuateriastani, muttei ennen suunnitelmansa selittämistä. Minun piti esittää lähettilupani missä tahansa arconien rekisteröidyistä laitoksista, mistä voisin vapaasti valita hauvani. Ennen nousemistani alukseen kotimatkaa varten näyttäisin taas lupani ja vastaisin arconien tullivirkailijan kysymyksiin. Ja sitten viisisataa tuhatta krediittiä olisi odottamassa

minua Maahan saavuttuani.

Tunnustan viivytelleeni jäljellä olevien ruokalajien kohdalla. Minussa on tarpeeksi mässäilijän vikaa tietääkseni että oikeanlainen arvostus vaatii kunnioittavan ajan. Jensen oli jo maksanut aterian, ja minä käytin hänen edustussiruaan lisätäkseen tippiä ennen lähtöäni. Uusi ammattini odotti. Lähdin aloittamaan lähetin elämäni.

Minä en välittänyt mistä hakisin puhvelikoirani, vaikka useimmat lähetit suhtautuvatkin taikauskaisesti moisiin asioihin. Alukseni lähtisi yhdeltä yöllä, joten minulla oli lähes kymmenen tuntia loppoaikaa. En pitänyt kiirettä, ja päätin nauttia mukavasta kävelystä erinomaisen aterian jälkeen. Jalankulkijoita oli vähän. Ohitin useita muita lähettejä, jotka tunnisti mukavasti toiseen kainaloon tungetuista hauvoista. Päädyin lopulta laitokseen, joka sijaitsi kaikkein kauimpana avaruussataman tulliportista. Pysähdyin kioskin eteen ja lyhyt, pitkästyneen näköinen arconi katseli minua sen sisältä.

"Oletteko lähetti?" hän kysyi tuskin vilkaisten minua.

"Varmasti", vastasin, ja hän viittasi minut eteenpäin, koska väitteeni todenperäisyys oli hänelle päivänselvä.

Lyhyt portaikko vei alas säilytysalueelle, missä vallitsi silkka kaaos. Tuhannet mäkättävät, haukahtelevat, edestakaisin kipittävät puhvelikoirat täyttivät matalan, olympia-altaan kokoisen alueen. Holografiset kyltit hohtivat varoituksia äärimmäisestä tulenarkuudesta ja tuuletinten ääni muodosti jatkuvan taustakohinan. Buffalitot temmelsivät joka puolella, eikä yksikään pystynyt kiipeämään ylös puolen metrin syvyydestä karsinastaan, vaikka ne näkivätkin sitä ympäröivän alueen. Ne lähestyivät innokkaina ketä tahansa, ihmistä tai arconia, joka tuli reunan lähelle. Ihmiset, joita oli noin tusina, olivat lähettejä. Katselin kun he kurkottivat nostamaan yhden otuksen toisensa jälkeen. Valintaprosessiin näytti kuuluvan harkittavana olevan puhvelikoiran punnitseminen, sullominen ensin toiseen ja sitten toiseen kainaloon, sen silmiin tiiraaminen, ja sen sinisen kielen värisävyn tarkistaminen. Taikauskoinen rituaali jota kuitenkin noudatettiin tunnollisesti. Jokainen lähetti valitsi lopulta hauvan ja kantoi sen vapaana olevan arconin luokse käsittelyä varten.

Todistettuani prosessin useita variaatioita seurasin esimerkkiä. Eräs hyvin innokas hauva huomasi minut lähestyessäni sen karsinan reunaa ja tunki tiensä lähempänä olevien pentujen ohitse haluten kovasti päästä luokseni. Nostin sen ylös. Soma. Oikeasti se oli hellyttävä, mutta viidestäsadasta tuhannesta krediitistä se olisi voinut olla ruma kuin mikä ja olisin silti hoitanut homman.

"Tulepas, muruseni", sanoin sille, onnistuen töin tuskin vastustamaan kiusausta lässyttää sille kuin vauvalle, "sinä kelpaat yhtä hyvin kun joku toinenkin." Se pieraisi hiukan happea, mäkätti minulle toisesta päästä ja näytti pikkuista kieltään. Taivaansininen. Sopi minulle. Etsin katseellani arconia joka ei olisi varattu, löysin sellaisen, ja kävelin hänen luokseen.

"Oletteko lähetti?", nainen kysyi, ja hänen äänensävyinsä oli vain hiukan vähemmän kyllästynyt kuin ovella olleen kaverin.

"Olen lähetti", sanoin, "Ällistytävä Conroy, mestarilähetti, palveluksessanne." Hän ei näyttänyt tippaakaan huvittuneelta.

"Ja tämä on valitsemanne puhvelikoira?"

"Ehdottomasti", sanoin. "Saanko antaa tälle tytölle nimen?"

Hän kohautti olkiaan. "Se on tapana, sir. Annan sille merkit todettuani sen terveeksi ja annettuani sterilointiaineen." Hän otti hauvan käsistäni ja painoi lääkintäskannerin syvälle sen turkkiin.

"Sitten annan sille nimeksi Regina. Regina Catherine Aloysious Nantucket Karvasmanteli St. Croix. Luuletteko, että se on liian pitkä?" Minkäs minä sille voin, minusta oli tulossa puolimiljonääri, ja olin hyvinsyönyt sekä loistavalla tuulella.

Arconi kurtisti kulmiaan. "Suosittelisin maskuliinisempaa nimeä, sir. Olette valinnut uroksen. Se on erinomaisen terve, mutta jos haluatte mieluummin naaraan, voitte vapaasti viedä tämän takaisin ja tuoda toisen tarkastusta ja sterilointia varten."

Kohautin olkiani. "Mitä väliä nimellä on? Ei, tämä kelpaa, kutsun sitä vain Reggieksi. Voitte steriloida ja merkitä sen."

Hän pudisti päätään. "Merkitsen sen mielelläni, sir, mutta vain naaraspuoliset puhvelikoirat steriloidaan." Hän ojensi hauvan minulle takaisin. "Jos seuraatte minua, annan Reggiele merkit."

Viisi minuuttia myöhemmin poistuini tyytyväinen Reggie tungettuna vasempaan kainalooni, sen uuden merkin sininen muovikiekko sievästi sen vasemmasta korvasta roikkuen. Koko prosessi oli kestänyt tuskin neljännestuntia. Satamaan oli pitkä kävelymatka, ja useammin kuin kerran minulle tuli tunne, että minua seurattiin. Menin tulliin ja tunnistin heti vuorossa olevan virkailijan. Hän oli lihavin arconi jonka olin koskaan nähnyt, ja pelkästään siitä syystä olin pyytänyt hänet lavalle koehenkilökseksi ensimmäisellä viikollani. Hän oli mennyt helposti transsiin ja nauttinut kokemuksesta. Show'n jälkeen hän palasi lavalle ja puristi kättäni, mitä arconit eivät yksinkertaisesti koskaan tehneet. Hän teki sen uudestaan nyt, kun oli minun vuoroni tulliportilla, ja lisäsi vasta toisen hymyn, jonka olin arconilla nähnyt. Olin ihailijani seurassa.

"Mr Conroy, olin kovin pahoillani kuullessani äskettäisistä pulmistanne viranomaisten kanssa", hän sanoi. Pienessä kilometrin kokoisessa kaupungissa huhu kulki valon nopeudella, ja puhvelikoirajuorut ehkä vielä hiukan nopeammin. "Mutta olette näköjään kääntänyt tilanteen eduksenne. Olen iloinen saadessani etuoikeuden suorittaa tulliselvityksenne. Tämä on ensimmäinen matkanne lähettinä, vai mitä?"

Tongin taas muistiani käyttäen samoja muistikikkoja joiden ansiosta muistin tuhansia yksittäisiä avainlausekkeita hypnoottisine kohteineen. "Kiitos, ja myös viimeiseni, luulisin. Oikeastaan olen hypnotisoija. Sergiloko se oli?"

Hän säteili, seisoi hiukan pitempänä ja suurempana aivan kuin olisin juuri tehnyt hänestä Gibrählin prinssin kummisedän. "Juuri niin, Mr Conroy. Olen imarreltu siitä, että muistitte. No niin, tehdäänpä tulliselvityksenne saman tien. Minulla on vain pari nopeaa kysymystä ja sitten olette vapaa nousemaan alukseenne. Valmista? Oletteko rekisteröity lähetti? Hankitkeko tämän puhvelikoiran säädetyllä ja laillisella tavalla? Ja onko tämä ainoa puhvelikoira, jonka aiotte kuljettaa? Vastatkaa vain 'kyllä' tai 'ei', olkaa hyvä."

Vastasin myöntävästi kolme kertaa. Arconi katsoi minua silmiin ja nyökkäsi jokaisen vastauksen jälkeen vahvistaen mielessäni näkemänsä totuuden. Virnistin ja kysyin: "Ettekö aio kysyä minulta, onko otukseni steriili?"

Hän pudisti päättään. "Se ei ole tarpeen, Mr Conroy. Teillä on uros."

"Mistä sen tietää kaiken tuon turkin alta?"

"Sininen merkki. Uroksilla sininen, naarailta punainen."

"Kätevä järjestelmä", sanoin.

Hän vilkaisi viisumiani ja tutki aikataulua. "Aluksenne lähtee vasta yhdeltä aamulla, joten teillä on reilusti aikaa asettua taloksi. Olen vuorossa täällä keskiyöhön asti, jos tarvitsette jotain. Ja ellen tapaa teitä enää, no, nauttikaa kotimatkastanne, Mr Conroy."

Muutamaa minuuttia myöhemmin olin hytissäni kelpo Bukefaloksella. Turistiluokan hytti, jonka olin jakanut kolmen muun matkalaisen kanssa tulomatalla, oli korotettu lähettien yleensä käyttämäksi tilavammaksi ja yksityiseksi majoitukseksi Mr Jensenin ja Wada Consortiumin suosiollisella avustuksella. Siihen kuului erillinen aitaus ja kiihdytystä pehmentävä sohva Reggietä varten, sekä erityiset ilmansuodattimet, jotka varmistivat etteivät sen ilmavaivat aiheuttaisi ongelmia.

Matkatavarani oli takavarikoitu viranomaisten sulkiessa Hauvelin ja ilmeisesti luovutettu takaisin vapautuessani. Jensen oli järjestänyt niiden siirron ja kaikki oli hytissä juuri siellä missä pitikin. Reggie asettui aitaukseensa tyytyväisenä mäkättäen, ja minä asetuin omalle sohvalleni käydäkseni läpi viimeaikaisia tapahtumia. Minusta oli tulossa varakkaampi kuin mitä minulla oli oikeus olla, vaikka olinkin varmaan mustalla listalla ja ikuisessa esiintymiskiellossa. Se harmitti minua. Olin juuri kertonut eräälle arconille, etten aikonut pysyä lähettinä, minä olin hypnotisoija. Kuitenkin viisisataa tuhatta hauvasta oli houkuttelevaa. Mutta, kysyin itseltäni, oliko se hypnotisoijalle sopivaa elämää? Mielessäni oli kaksi kuvaa itsestäni, lähettinä ja hypnotisoijana, ja vertailin niitä keskenään. Syntyi ajatus. Se oli riskialtista, uhkapeliä, mutta se yhdisti kummankin parhaat puolet, ellen päätyisi teloitetuksi.

Nousin sohvaltani ja vilkaisin Reggietä. Se oli käpertynyt huovalle aitauksessaan ja nukahtanut. Livahdin hytin pieneen kylpyhuoneeseen ja tutkin itseäni peilistä. Keksinkin uuden tunnuslausekkeen ja aloin panna suunnitelmaani täytäntöön.

Puoli tuntia ennen keskiyötä lähdin Bukefaloksesta ja menin nopeasti lähimpään rekisteröityyn laitokseen. Se oli tuskin korttelinkaan päässä avaruussatamasta ja vieläkin suurempi kuin se, jossa olin viimeksi käynyt. Se oli kuin valtava puhvelikoivarasto, jossa ihmiset ja arconit kiirehtivät edestakaisin. Yritin olla näyttämättä hermostuneelta ja tuumin, että kaikki olisi hyvin kunhan en valehtelisi. Esitin paperini ovella, vahvistin olevani lähetti, ja menin sisään. Aikaa oli vähän enkä minä ollut erityisen nirso. Pienempiä karsinoita oli tusinoittain, ja jokaisen hauvat oli luokiteltu korkeuden, painon, kielen värin ja niin edelleen tietyn yhdistelmän mukaan. Etsin suurin piirtein Reggien kokoisen, kahmaisina sen syliini ja suuntasin kohti vapaata arconia karsinoiden toisella puolella.

"Oletteko lähetti?" hän kysyi, ja minä nyökkäsin vahvistukseksi. "Onko tämä valitsemanne puhvelikoira?" Nyökkäsin taas. "Hyvä, antakaa se minulle." Hän käytti lääkintäskanneriaan ammattimaisen pitkästyneesti, tutki lukemia ja kääntyi taas puoleeni. "Olette tehnyt hienon valinnan. Tämä naaras on täysin terve. Odottakaa hetki, niin annan sterilointiaineen ja voitte sitten viedä sen."

"Naaras?" sanoin yrittäen parhaani mukaan näyttää pettyneeltä. "Olen pahoillani, halusin uroksen. Tänään on perjantai, tiedättehän, naaraspuolisten epäonnen päivä. Vien vain tämän takaisin."

Arconi antoi minun lähteä olkiaan kohauttaen, sillä hän oli varmaan kuullut paljon omituisemmistakin lähettien taikauskomuksista. Hän ei vilkaissutkaan minua enää, kun kannoin hauvaa kohti karsinoita; hänellä oli runsaasti muuta tekemistä. Kuljin hauvakarsinoiden ohi, mutten pysähtynyt vaihtamaan naarasta johonkin toiseen. Sen sijaan kävelin kohti uloskäyntiä yrittäen kovasti pitää kävelyvauhtini luonnollisena ja kiireettömänä. Kukaan ei pysäyttänyt minua, ja pääsin taas kadulle ilman välikohtauksia. Olin nyt salakuljettaja.

Matka takaisin avaruussatamaan oli elämäni pisin kortteli. Aavistus että minua seurattiin palasi, ja kääntyessäni kulmasta näin vilaukselta kaksi arconia silmäkulmastani. Tunnukselauseke tuli mieleeni, mutta oli liian varhaista käyttää sitä. Se olisi hyödytön ennen keskiyötä. Sen sijaan otin punaisen merkin taskustani ja kiinnitin sen puhvelikoirani vasempaan korvaan. Merkin mukaan se oli nyt Carla Espinoza. Menin avaruussatamaan ja tein kiertomatkan pieneen publiin, jossa oli monimutkainen tuuletusjärjestelmä, ja istuuduin baarin luokse. Suurin osa asiakaskunnasta oli lähettejä, jokaisella puhvelikoira kainalossaan. Oli tavallista, että lähetit nauttivat drinkin ennen nousemistaan kotiin Maahan menevään alukseen. Oli arconien psyykkisistä kyvyistä mitä mieltä tahansa, se teki tulliselvityksen tekemisestä tehokasta ja nopeaa. Pääsisimme kaikki sen läpi alle kymmenessä minuutissa. No, ehkemme aivan kaikki. Ei ollut vielä aivan keskiyö ja Sergilo, lihava ja ystävällinen arconini, oli yhä vuorossa ja tunnistaisi minut varmasti. Tilasin ylihintaisen oluen, maksoin sen Wada Consortiumin sirulla ja asetuin taloksi puolen tunnin odotusta varten ollakseni varmasti selvillä vesillä. Join toista oluttani, kun neljä arconia astui publiin. Yksi heistä oli Loyoka.

"Asettakaa puhvelikoira alas ja astukaa pois baarin luota!"

Muut huoneessa olevat lähetit eivät vaikuttaneet vähääkään huolestuneilta. Baarin luona istuvat asettivat kaikki hauvansa alas ja pitivät kätensä selvästi näkyvissä siirtyessään kauemmas. Tein samoin ja liu'utin pähkinäkulhon Carla Espinozan villavan parran alle pitääkseni sen tyytyväisenä. Nyt oli tosi kyseessä. "Spumoni Heimdall", kuiskasin itsekseni. Räpytin silmiäni ja olin vähällä kompastua. Jotakin oli tapahtunut, en vain ollut varma, mitä.

Loyoka jätti muut lähetit huomiotta ja tuli suoraan luokseni. "Sanoinhan pitäväni teitä silmällä, Mr Conroy. Onko tuo teidän puhvelikoiranne?"

"On", sanoin. Hänen katseensa ei siirtynyt hetkeksikään silmistäni. "Vaikka käytännössä se varmaan kuuluu Wada Consortiumille. Minä olen pelkkä lähetti."

"Sama Wada Consortiumko, joka äskettäin palkkasi lähetin, joka ilmeni salakuljettajaksi? Eikö se ole teistä melkoinen yhteensattuma, Mr Conroy?"

"Ei oikeastaan", sanoin. "Se lähetti teloitettiin. He tarvitsivat äkkiä toisen ja minä olin saatavilla. En näe siinä mitään yhteensattumaa."

Hän tunkeutui ohitseni baarin luokse ja poimi puhvelikoiran tutkiakseen sen merkkiä. Hauva mäkätti hämmentyneenä, kun hän veti sen pois pähkinäkulhonsa luota.

"Ja tämä on Carla Espinoza?" Hän siristi silmiään.

"Kyllä on", sanoin ja katsoin häntä kysyvästi.

"Tämä on se nainen, joka teillä oli lavalla esityksessänne eilen illalla?"

Nauroin. "Ei, tämä on se puhvelikoira, jonka valitsin yhdestä rekisteröidystä

laitoksestanne. Nimesin sen vain tuon naisen mukaan."

Hän murahti ja työnsi puhvelikoiran syliini. "Järjestetäänpä sitten teidät turvallisesti tullen läpi, Mr Conroy, en haluaisi teidän jäävän aluksestanne." Hän nyökkäsi muille arconeille, jotka asettuivat kummallekin puolelleni sekä taakseni, ja marssimme kaikki yhdessä hoitamaan tulliselvityksen.

Keskiyö oli mennyt, ja tullivirkailija oli lyhyt sekä viehättävä arconi, joka muistutti melkein ihmistä. Sergilon nimi tuli mieleeni odottaessani jonossa, mutten ymmärtänyt miksi. Olin varsin varma, etten ollut koskaan tavannut tätä arconinaista; eivät kaikki arconit olleet tulleet esityksiini. Kun oli minun vuoroni, esitin lähetin lupani.

Hän vilkaisi sitä, minua, ja sitten Loyokaa ystävineen. Loyoka siirtyi hänen viereensä nähdäkseen minut paremmin. "Mr Conroy", nainen sanoi lukien nimeni luvasta, "minulla on teille vain kolme kysymystä. Olkaa ystävällinen ja vastatkaa 'kyllä' tai 'ei'. Oletteko rekisteröity lähetti? Hankitteko tämän puhvelikoiran säädetyllä ja laillisella tavalla? Ja onko tämä ainoa puhvelikoira, jonka aiotte kuljettaa?"

"Kyllä, olen rekisteröity lähetti. Kyllä, hankin tämän hauvan asiaankuuluvalla tavalla, ja kyllä, tämä on ainoa puhvelikoira jonka aion kuljettaa."

Loyoka tuijotti minua, ja hänen kasvoillaan oli yllättyneisyys ja typeryys ilme. Tullivirkailija nyökkäsi ja viittasi minut eteenpäin, mutta Loyoka pysäytti minut yrittäessäni mennä hänen ohitseen ja tarttui käsivarteeni kääntäen minut puoleensa.

"Yksi lisäkysymys, Mr Conroy, jos sopii", hän sanoi. Hänen katseensa porautui silmiini. "Oletteko te salakuljettaja, Mr Conroy? Kyllä tai ei."

Työnsin ärsyyntyneenä hänen kätensä pois. "Olette kysynyt tätä minulta ennenkin. Minä en ole salakuljettaja."

Hän räpäytti silmiään ja kääntyi muiden mukaanaan tuomiensa arconien puoleen. Nämä pudistivat hienoisesti päätään ja Loyoka kiinnitti huomionsa taas minuun. "Pyydän anteeksi, Mr Conroy, olen näköjään arvioinut teidät väärin. En tarkoittanut loukata teitä."

"Aivan, teitte vain työtänne. Olkoon. Oletteko lopettanut?"

"Täysin. Turvallista matkaa, Mr Conroy." Näin sanottuaan hän kääntyi ja lähti, ja kolme muuta arconia menivät hänen mukanaan. Tullivirkailija katsoi minua ymmällään ja viittasi jonon seuraavalle. Käännyin ja nousin alukseen Carla Espinoza tallessa kainalossani.

Menin minulle varatulle hytille, avasin oven ja menin sisään. Ensivaikutelmani oli, että olin väärässä paikassa. Tai ehkä jokin toinen lähetti oli vahingossa vallannut hyttini. Oli syy mikä tahansa, hytissä oli jo puhvelikoira, joka oli aitauksessa ja kiinnitetty tilapäiseen kiihdytyssohvaaan. Käänähdin lähteäkseeni ja näin käsin kirjoitetun ilmoituksen, jota en ollut ensin huomannut, koska se oli kiinnitetty oven sisäpuolelle. Siinä luki suurilla, paksuilla kirjaimilla SPUMONI HEIMDALL. Räpytin silmiäni, tunsin hetken huimausta, ja ymmärsin olevani sittenkin oikeassa huoneessa. Lukitsin oven ja menin säätämään hytin ilmastointilaitteet uudestaan.

Monta tuntia myöhemmin, kauan sen jälkeen kun Bukefalos oli lähtenyt matkalleen takaisin Maahan, yksi Gibralin rekisteröidyistä puhvelikoiralaitoksista huomasi, että yksi sen

hauvoista puuttui. Reggie ja Carla tulivat hienosti toimeen keskenään ja tekivät innokkaasti omaa osaansa varmistaakseen ensimmäisen puhvelikoirapentueen syntymän muualla kuin Gibrahilla. Lähetilleen Reggie oli viidensadan tuhannen arvoinen. Salakuljettajalle ylimääräisen buffaliton poimiminen mukaan oli kymmenen miljoonan arvoinen. Mutta minä olen hypnotisoija ja matkalla kotiin Maan ensimmäisen lisääntymiskykyisen ja pian tiineen puhvelikoiran kanssa. Otaksuin, että voin sanella itse hintani. Se on showbisnestä.